

Egy-egy szülőpárral 4–8 gyerek utazhat. A nagy úton, míg telelőhelyeikre érnek, sok veszedelem leselkedik a tapasztalatlanokra, hóják, viharok zilálják sorait. S a fáradtság ezer kilométerein is elkél a szülői biztatás.

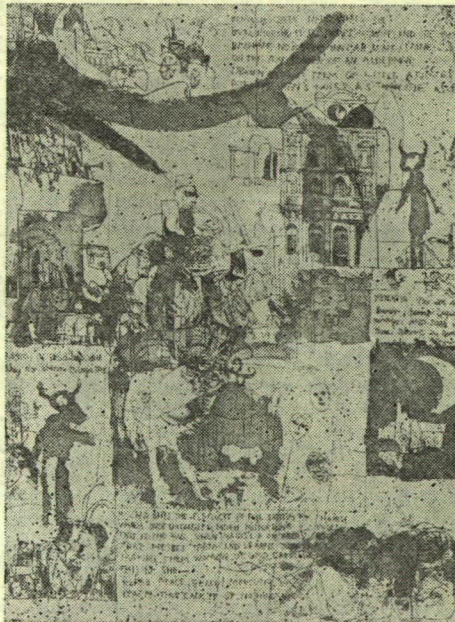
A néptelen fecskekolóniákban itt-ott marad egy-egy balul járt család. Part szakadt, víz dagadt, vitte, maga alá temette az otthont gyerekestül. Riadalom és gyász. A szülők úgy ülnek a könyörtelen, friss földkupacon, akár valami sírhalom tetején. Csicsergésük elnyújtott, a vidám cifrák kifakulnak beszédükből, alig mozognak. Néha elhallgatnak. Fekete ruhákban gunnyasztanak. Enni is elfelejtenek. Ám napok múlva építkezéshez kezdenek. Hisz más lakást nem foglalhatnak el, a nagy család itt van még, mint az övék volt, akkora repülni tanuló kamaszokkal. Mindent előlről kezdenek. Bízna, magukban nem indulhatnak el a tél elé. Utódok kellene. Történik valami velük, öregekkel, kire marad szokásuk, ügyességük, hasznuk, s mivé lesz a faj?

Mikor a többiek összebeszélve felszerkennek az útra, szorongás fogja el a maradni kényszerülöket. A közösség biztonsága, az együttlét öröme, örökös beszéde egyszerre megszűnik. Nyomasztó csend üli meg a tanyákat, pókok szőnek, fonnak az elhagyott lakások ajtóiban, s ha az ősz még nem is tapogatta meg a tájat, már nézegeti, hisz hamarosan az övé lesz itt minden.

Az ittmaradtak riadt sietséggel nevelnek, reményeik, életkedvük értelemmel szövik teli, amint tokosodni látják a megkésett utódokat.

Valamely későn vonuló fecskecsoptához zárkóznak fel. Szerényen, mint távoli rokon, a fecskefelhő szélein, megtűrtként, de családot egybetartva húznak a többiek után. Jövőre visszatérnek. Jövőre újra ezernyi bölcsőjüket ringatja partjain a Tisza.

(Folytatjuk.)

Würtz Adám: Shakespeare:
Rómeó és Júlia illusztráció